

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/9/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8326200052
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8326200052.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore v spore žalobkyne: K. S., nar. XX.XX.XXXX, J. XXXX/XX, H., zastúpená: JUDr. Mgr. Radim Komka, LL.M., advokát so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, IČO: 41 343 859, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., Krajinská 2954/32, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1.mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadosťučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 12.03.2026 č. k. 12Csp/1/2026-75, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 400,- eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieta.

III. Súd priznáva žalobkyni vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žaloba je dôvodná čo do právneho základu, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobkyne pokiaľ ide o to, že preukázala porušenie jej spotrebiteľských práv v základnom konaní, preto je daný nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V konaní mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa v základnom konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 6Csp/49/2025 úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa, preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jej práva nesie spoluzodpovednosť. Žalobkyňa v konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 6Csp/49/2025 dosiahla určenie, že štyri zmluvné podmienky v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrela žalobkyňa v pozícii spotrebiteľa so žalovaným ako dodávateľom, sú neprijateľné. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, táto musí byť podľa súdu primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a musí zodpovedať svojmu účelu (poskytnúť žalobkyni satisfakciu a odradiť žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov), pričom vo vzťahu k žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada

za spôsobenú materiálnu škodu. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami. Potrebne je vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia v požadovanej výške. Žalobkyňa si uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800 eur. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur, t. j. po 100 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná a súd pri určení výšky uplatneného nároku uzavrel, že je postačujúce priznať žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo spolu predstavuje 400 eur. Takto určené primerané finančné zadosťučinenie sa súdu javí ako proporcionálne a spravodlivé pre obe strany, predovšetkým v súvislosti s okolnosťami a výsledkom základného konania. Cieľom inštitútu finančného zadosťučinenia je mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi. Finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur je spôsobilé naplniť všetky jeho funkcie tak satisfakčnú vo vzťahu k žalobkyni, ako aj odradzovaciu (preventívnu) vo vzťahu k žalovanému.

3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Namietal, že predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené a spotrebiteľ žiadne poškodenie práv ani neprezentoval. Predmetom konania bolo výlučne vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok, pritom žalobca splátky úveru nesplácal ani riadne ani včas, v dôsledku čoho bol žalovaný nútený vymáhať svoj nárok v súdnom konaní a následne prostredníctvom exekučného konania. Nestačí len samotné porušenie zákona, ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Rozhodnutie o vyhlásení neprijateľných zmluvných podmienok nemožno považovať za rozhodnutie o porušení práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, osobitne v prípade, kedy ani jedna z týchto podmienok nebola voči spotrebiteľovi nikdy aplikovaná, a teda mu nemohla spôsobiť žiadnu ujmu. Žalobca čerpal úver vo výške 7.380 eur za účelom konsolidácie ďalších existujúcich úverov a následne dlh prestal svojvoľne splácať. Nesplnil si svoju povinnosť uloženú mu súdom v konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 29Up/296/2020, v dôsledku čoho prebiehalo exekučné konanie. Následne po piatich rokoch od realizácie úhrady zažaloval žalovaného o štyri neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré voči nemu neboli nikdy aplikované. Primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800 eur, je preto v kontexte platobnej disciplíny zjavne neprimerané a zneužívajúce inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na vlastné obohatenie sa. Takýto postup nesvedčí poctivému spotrebiteľovi, ktorý ak by pociťoval akúkoľvek ujmu z úverovej zmluvy, nečakal by z jej žalovaním päť rokov. Konanie žalobcu sa v tomto kontexte javí ako účelové, zamerané na využitie inštitútu slúžiacemu ochrane reálne poškodeného spotrebiteľa na svoje majetkové obohatenie sa. Podľa odvolateľa žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, nakoľko ani v žalobe takúto bližšiu špecifikáciu neuviedol. Nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia žalobca riadne nezdôvodnil, nevyjadril sa aká ujma mu vznikla a okrem uvedenia sumy neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, z ktorých by súd mohol objektívne posúdiť ujmu žalobcu. Aj keby žalobca bol v celom konaní úspešný a bolo by preukázané porušovanie práv spotrebiteľa žalovaným, to ešte neznamená automaticky priznávanie finančného zadosťučinenia. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už tým, že žiadnu z vyhlásených neprijateľných zmluvných podmienok voči žalobcovi neaplikoval. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky a v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky. Preto vyplatenie priznanej sumy považuje odvolateľ za nedôvodné, nepreukázané, v rozpore s cieľom, ktorý zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového vzťahu od žalobcu požadoval

len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluvy a žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku voči nemu neaplikoval. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, osobitne v nadnesenej výške požadovanej žalobcom. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov konania.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalobkyňa v plnom rozsahu stotožnila so závermi súdu prvej inštancie o preukázaní splnenia zákonných podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobkyňa na súde evidentne úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej týmto zákonom, resp. osobitnými predpismi (zákon o spotrebiteľských úveroch), čím bola naplnená hypotéza právnej normy uvedená v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Vzhľadom na priebeh základného konania, ako aj štádium tohto konania o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, žalobkyňa poukázala na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem. Práve zo strany žalovaného sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností a porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby aj majetkový charakter. V ďalšom žalobkyňa poukázala na rozhodovaciu činnosť súdu v konaniach o priznaní finančného zadosťučinenia a navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. V odvolacej replike žalovaný poukázal na rozsiahlu judikatúru, kedy súdy uplatniac voľnú úvahu pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia priznávali sumy vo výške 100 eur, resp. vo výške nepresahujúcej 300 eur (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/60/2022 z 14.03.2023 (100 eur), rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 7Csp/35/2021 zo dňa 13.10.2021 (100 eur)). Zdôraznil, že najnovšia judikatúra tak okresných, ako aj krajských súdov sa svojim prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50 až 100 eur. Žalovaný zastáva názor, že primeranosť priznaného finančného zadosťučinenia v prejednávanej veci je potrebné posudzovať individuálne vo vzťahu ku každej namietanej zmluvnej podmienke, a to najmä s prihliadnutím na okolnosti konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/49/2025. Rozhodujúce je či žalobca vstupoval v uvedenom konaní ako subjekt brániaci sa proti aktívnemu uplatňovaniu neprijateľných zmluvných podmienok zo strany žalovaného alebo či išlo o spor iniciovaný žalobcom bez existencie reálnej hrozby ich aplikácie.

7. Žalobkyňa s vyjadrením žalovaného nesúhlasila a uviedla, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje vznik ani hrozbu ujmy. Vo vzťahu k argumentácii, že žalobkyni žiadna ujma nevznikla poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorý v rámci podaného dovolania sa zaoberal aj právnou otázkou či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. K výške priznaného finančného zadosťučinenia poukázala na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove bod 23 zo dňa 19.03.2026 sp. zn. 2CoCsp/17/2025.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o zaplatenie 400 eur, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá

nebol odvolaním napadnutý, nebol v odvolacom konaní predmetom preskúmania, a ako taký nadobudol právoplatnosť.

11. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

12. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp.zn. 7Cdo/7/2010).

13. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak sa na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

14. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

15. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/49/2025 o určenie neprijateľných zmluvných podmienok.

16. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Úspech žalobkyne v základnom konaní bol preukázaný rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 28.10.2025 č. k. 6Csp/49/2025-66 (č. l. 3 až 14 spisu), ktorým bolo vyhovené žalobe žalobkyne domáhajúcej sa voči žalovanému určenia štyroch neprijateľných zmluvných podmienok. Okresný súd konštatoval, že v posudzovanej veci išlo o identifikáciu zmluvných podmienok, ktoré spochybňujú garanciu zákonného režimu a účel právnej úpravy v neprospech spotrebiteľa. Odchýlenie sa od ratio legis zákona v neprospech spotrebiteľa založilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Súd v základnom konaní uzavrel, že nárok je možné uplatniť samostatnou žalobou, aj keď v konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 29Up/296/2020 neboli skúmané a určené žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Vo veci Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 29Up/296/2020 vydaním platobného rozkazu rozhodol vyšší súdny úradník a v takýchto prípadoch spotrebiteľ nepožíva žiadnu garanciu ex offio preskúmania neprijateľných zmluvných podmienok. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS/166/2023, v ktorom ústavný súd konštatoval, že v konaní o vydanie platobného rozkazu pomoc na vydanie

platobného rozkazu je zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a možnosť podania odporu je limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu, pričom vnútroštátna právna úprava vyžaduje, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. V takých prípadoch spotrebiteľ nepožíva garanciu ex offa preskúmania neprijateľných podmienok sudcom, v dôsledku čoho obe tieto situácie majú za následok nerešpektovanie cieľov Smernice 93/13/EHS, pokiaľ ex offa preskúmanie neprijateľných zmluvných podmienok nie je stanovené vo vykonávacom konaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/324/2021). Teda skutočnosť, že vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o vydaní platobného rozkazu v upomínacom konaní neskúmal obsah zmluvy, ako aj pripojených všeobecných obchodných podmienok z pohľadu zistenia či neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, nemôže mať za následok stratu možnosti domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v inom konaní. Ide o konanie o určenie, že spotrebiteľská zmluva, prípadne iné dokumenty s ňou súvisiace obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky. Tým by bola odňatá možnosť spotrebiteľovi domáhať sa ochrany svojich práv jednak podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s poukazom aj na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

17. Za stavu, keď v konaní Okresného súdu Humenné sp. zn. 6Csp/49/2025 došlo k vyhovneniu žaloby žalobkyne v dôsledku prijatého záveru o určení neprijateľnosti štyroch zmluvných podmienok, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v prejednávanej veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

18. Z hľadiska výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností z okolností tak na strane žalobkyne, ako aj žalovaného, okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

19. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určil na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

20. Tak to bolo aj v prejednanom spore, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia vo výške po 100 eur za každú určenú neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo spolu predstavuje 4 x 100 eur, t. j. 400 eur. Je zrejmé, a to s prihliadnutím na postoj žalovaného v základnom konaní, v ktorom žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby, opakovanie zdôrazňoval, že úverová zmluva už bola predmetom súdneho konania, a to konkrétne v konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 29 Up/296/2020, v ktorom podľa žalovaného konajúci súd v zmysle zásady ex offa neprijateľné zmluvné podmienky skúmal, že žalobkyňa bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia základného konania. Pritom je zrejmé, že práve tento stav vyvolal žalovaný, ktorý koncipoval úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenú medzi žalobkyňou a žalovaným dňa XX.XX.XXXX, na základe ktorej poskytol žalobkyni úver vo výške 7.380 eur za účelom konsolidácie a prefinancovania existujúcich úverov. Žalovaný zmluvu o spotrebiteľskom úvere koncipoval v rozpore s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv a uvádzania všetkých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd konštatuje, že priznaná suma finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur je dôvodná.

22. Zároveň treba uviesť, že odvolací súd nie je viazaný inými rozsudkami krajských súdov, keďže tieto nepredstavujú ustálenú súdnu judikatúru, resp. rozhodovaciu prax, za ktorú možno považovať predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v

Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia tohto súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (k tomu aj R 71/2018).

23. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a súvisiaceho výroku III. o trovách konania ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnej žalobkyni v rozsahu 100 %, ktorá podala vyjadrenie v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).